

DE VLOEK VAN DE VLIEGENDE OLIFANTES

DE VLOEK VAN DE
VLIEGENDE
OLIFANTES
KATE DICAMILLO

Vertaald door Harry Pallemans

 | LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2019

ISBN 978 94 014 5485 8

D/2019/45/112

NUR 283/284

Oorspronkelijke titel Louisiana's Way Home

© Tekst Kate DiCamillo, 2018

© Oorspronkelijke uitgever Walker Books Limited,
London SE11 5HJ, 2018

© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2019

© Vertaling Harry Pallemans, 2019

Vormgeving omslag: Studio Lannoo, Mieke Verloigne

Omslagbeeld: Simon Bottomley, © Getty

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

EEN

Ik ga het allemaal opschrijven, zodat mensen weten wat er met me gebeurd is, zodat iemand die 's nachts voor het raam staat en naar de sterren kijkt en denkt: *Mijn hemel, wat zou er toch met Louise Olifante zijn gebeurd? Waar is ze gebleven?* het antwoord zal weten.

Dit is wat er is gebeurd.

Ik begin bij het begin.

*

Het begin is dat mijn overgrootvader goochelaar was, en lang, lang geleden een vreselijke vloek in gang heeft gezet.

Maar de details van die vreselijke vloek hoef je

nu nog niet te weten. Je hoeft alleen maar te weten dat hij bestaat en dat het een vloek is die van generatie op generatie is doorgegeven.

Het is, zoals ik al zei, een vreselijke vloek.

En die rust nu op mij.

Hou dat in gedachten.

We vertrokken midden in de nacht.

Oma maakte me wakker. Ze zei: ‘De dag van de waarheid is aangebroken. Het is bijna zover. We moeten onmiddellijk weg.’

Het was drie uur.

We gingen naar de auto en het was aardedonker, maar de sterren straalden.

O, zoveel sterren waren er!

En ik zag dat een aantal sterren een beeld vormden dat heel erg leek op iemand met een lange neus die een leugen vertelde: het sterrenbeeld Pinokkio!

Ik wees oma op de Pinokkio van sterren, maar ze had er geen enkele belangstelling voor. ‘Opschieten, opschieten’, zei ze. ‘We hebben geen tijd voor sterrenkijkerij. Het lot wil dat we gaan.’

Dus ik stapte in de auto en we reden weg.

Ik keek niet achterom, daar dacht ik niet aan.

Hoe kon ik weten dat ik niet meer zou terugkomen?

Ik dacht dat het een van oma's midden-in-de-nacht-ideetjes was en dat ze zich wel weer zou bedenken als de zon eenmaal opkwam.

Dat is al eerder gebeurd.

Oma heeft midden in de nacht vaak ideetjes.

Ik viel in slaap, en toen ik wakker werd, reden we nog steeds. De zon begon op te komen en ik zag een bord met GEORGIA: 30 KM.

Georgia!

We gingen bijna een andere staat in en oma reed nog steeds zo hard als ze kon, met haar gezicht dicht bij de voorruit omdat ze slecht ziet en te ijdel is om een bril te dragen, en ook omdat ze heel klein is (bijna nog kleiner dan ik) en helemaal naar voren moet leunen om bij het gaspedaal te kunnen.

In elk geval straalde de zon, waardoor je de

vlekken en vegen op de voorruit goed zag. Het leken net glow-in-the-darksterren die iemand er als verrassing voor me had opgeplakt.

Ik hou van sterren.

O, had iemand maar glow-in-the-darksterren op onze voorruit geplakt!

Maar dat was niet zo.

Ik vroeg: 'Oma, wanneer keren we om en gaan we terug naar huis?'

Oma zei: 'We keren nooit meer om, lieve schat. De tijd van omkeren is voorbij.'

'Waarom?' vroeg ik.

'Omdat het uur van de waarheid is aangebroken,' zei oma op ernstige toon, 'en de vloek eindelijk onder ogen moet worden gezien.'

'Maar Archie dan?'

In mijn verhaal over wat er van me is geworden moet je nu even weten dat Archie mijn kat is en dat oma hem al eerder van me had afgepakt.

Ja, afgepakt! Het was echt treurig. Maar goed.

'Er zijn voorzieningen getroffen', zei oma.

'Welke voorzieningen?'

‘De kat is in goede handen’, zei oma.

Nou, dat had oma de vorige keer ook gezegd toen ze Archie afpakte, en het klonk helemaal niet leuk.

Ik geloofde haar ook niet.

Het is een donkere dag als je je oma niet gelooft.

Het is een dag voor tranen.

Ik begon te huilen.

*

Ik hilde tot we de grens tussen Florida en Georgia overgingen.

Maar door de grens tussen die twee staten werd ik wakker. Dat heb je soms bij een grens. Misschien snap je wat ik bedoel en misschien ook niet. Ik kan alleen maar zeggen dat ik ineens het gevoel kreeg dat er geen weg terug meer was, en ik dacht: *Ik moet deze auto uit. Ik moet terug.*

Dus ik zei: ‘Oma, stoppen.’

En oma zei: ‘Ik denk er niet aan.’

Oma luistert nooit naar anderen. Ze heeft nog

nooit een gebod van iemand opgevolgd. Zij is het type dat mensen de wet voorschrijft, niet andersom.

Maar uiteindelijk maakte het niet uit dat oma weigerde te stoppen, want het lot greep in.

En daarmee bedoel ik dat we geen benzine meer hadden.

*

Als je niet midden in de nacht van huis bent gegaan zonder ook maar één keer achterom te kijken, als je niet je kat en je vriendinnen en ook een hond met één oog die Flappy heet hebt achtergelaten zonder dat je afscheid van ze hebt kunnen nemen, als je niet ergens vlak na de onherroepelijke staatsgrens in Georgia langs de kant van de weg hebt staan wachten op iemand die je een lift wilde geven, nou, dan kun je de wanhoop niet begrijpen die ik deze dag in mijn hart voelde.

En dat is precies de reden dat ik dit allemaal opschrijf.

Zodat je de wanhoop in mijn hart begrijpt, de totale radeloosheid.

En zoals ik in het begin al schreef, ik doe het ook om een wat meer praktische reden.

En die meer praktische reden is dat je dan weet wat er met mij is gebeurd – met Louise Olifante.